

! Välj ditt liv

Madeleine gav sig ett friår i Kina

KONSTNÄRLIG Madeleine Aleman gav sig ett ledigt år i femtioårspresent. Hennes nya fokus tog henne till Kina. Det visade sig vara en bra början. TEXT OCH FOTO LINA FÄRM

Det är i slutet av november, men utanför flygplatsens panoramafönster gungar palmbladen i en ljum vind. Madeleine Aleman dricker en citronjuice i avgångshallen och väntar, nöjd med den senaste veckan i Hanoi. Om några timmar går planet tillbaka till Kunming i sydvästra Kina, hennes hem sedan fyra månader tillbaka. Mellanlandning – det skulle kunna vara rubriken på Madeleines liv just nu. Hon är bildkonstnär, tjänstledig från sitt deltidsjobb

som bildlärare på en gymnasieskola i Stockholm. Nu vill hon få ut mesta möjliga av sitt lediga år.

– Jag känner att jag har massor att ta igen. Nu när barnen är stora är det viktigt för mig att verkligen göra det jag måste, säger Madeleine, och betonar att det handlar om ett måste.

Hon pratar engagerat och med en tydlighet som säkert har ett och annat att göra med föräldrarnas yrken, psykoterapeut och psykoanalytiker.

Att börja beskriva alla projekt, alla platser som Madeleine har besökt det senaste året, blir lätt rörigt. Men det började med en skilsmässa. De hade träffats fem år tidigare, när Madeleine led av utmattningssyndrom. Då var hon inåtvänd och i behov av lugn och trygghet.

– Vår tid tillsammans var väldigt helande, och jag ångrar inte de åren. Men min personlighet var så annorlunda när vi träffades mot när jag blev frisk. Ju starkare jag

I "Den eviga vårens stad", Kunming bor och jobbar Madeleine under ett år. Vardagen fyller hon med sitt konstprojekt, yoga, matlagning och promenader i staden.

blev, desto mer kände jag att jag behövde förverkliga mig själv. När hon åkte till Barcelona för att hälsa på sin son, fick hon en plötslig insikt. Hon vandrade runt bland gallerier, träffade branschfolk och såg vilka möjligheter hon hade som konstnär.

– Det var min mamma som slutligen satte fingret på att allt inte var bra. Det fick mig att öppna ögonen. I mitt förhållande kunde jag inte bara sticka iväg ett halvår utomlands och måla, om jag kände

för det. Jag behövde mer frihet än jag kunde få, säger Madeleine bestämt

Internationellt utbyte

En kinesisk kvinna iklädd en fotsid röd sidenklänning ger oss notan, och vi vandrar bort mot säkerhetskontrollen där köerna ringlar långa. Vi är de enda västerlänningarna, och kineserna tittar utan att försöka dölja sin nyfikenhet. Vi har mellanlandat i en stad vi inte visste fanns, och flygplatsen är enorm. Vi upptäcker senare att staden, Guangzhou, har fler invånare än hela Sverige.

Madeleine pratar inte kinesiska, och mycket här är annorlunda. Men det var också lockelsen, när hon sökte till ett internationellt utbytesprogram för konstnärer, Artist-in-residence. Det innebär att hon får tillgång till bostad och en ateljé, under en tid då hon arbetar med ett projekt.

Under separationen pratade hon mycket med vänner och familj för att få stöd. Varje morgon skrev hon tjugo minuter, fria associationer enligt en metod för att öka kreativiteten. Det blev ett sätt att rensa hjärnan, och gav henne styrka att ta sig vidare. Även kroppen behövde komma i balans. På tre år hade hon gått upp 14 kilo.

– Jag tror att en av anledningarna till att jag gick upp i vikt som gift, var att jag lätt kompromissade med min kost och träning. Det blev även ett socialt ätande, det var mysigt att laga och äta gott ihop. Som singel lever jag enklare.

Med hjälp av en helhetslösning som omfattande både kost, motion och mental träning, gick hon ner övervikten på fyra månader. Det kändes som att bli sig själv igen.

Omväxling ger välmående

Att ta tag i sin hälsa var inget nytt. Genom hela livet har Madeleine haft ett starkt hälsointresse, alltid med ett holistiskt synsätt. Det har bland annat inneburit meditation, yoga och medveten kost. Samti-

digt värjer sig Madeleine mot allt som går till överdrift.

– Att bara vara renlevnadsmäniska funkar inte för mig, det blir för stelt och präktigt. Det är hela tiden en balansgång: efter en tid med hårt jobb, bra mat och tidiga kvällar, behöver jag bryta det med att vara ute sent och dricka vin en vardagskväll. Alltför harmoniskt är lika med stagnation för mig, säger Madeleine.

När hon pratar om hälsa är det nästan alltid den själsliga hon återkommer till. Det är kanske inte så konstigt, med en familj där Madeleine är den enda som inte läst till psykolog. Samtalen kring matbordets som barn handlade ofta om drömmar, relationer, och hur kroppen och själen påverkar varandra. Själv har hon gått i terapi flera gånger. Antingen för att hon

Alla intryck från det nya landet gav inspiration, och flera nya vänner. I ett par av tavlorna från Kunming har Madeleine Aleman avbildat sig själv i kinesiska kläder.

Välj ditt liv

Madeleine intervjuar en pojke om vad han tycker om Green Lake Park i Kunming, som en del i ett konstprojekt. Hennes förtjusta tolk, Tian Yao, hjälper till med språket.

har mått dåligt, eller för att hon velat växa som människa.

– Det har varit lika naturligt för mig att gå till en terapeut om jag har ont i själen, som att gå till en doktor om jag har ont i kroppen.

Framtiden i fyra punkter

När skilsmässan var ett faktum kunde Madeleine formulera sin nya framtid. Det blev fyra huvudpunkter:

– För det första skulle jag fokusera på mitt konstnärskap till hundra procent. Jag ville också bo nära min son Emanuel ett tag, han

”Jag funderade på om jag ville bli konstnär för att vara min pappa till lags.”

bor i Barcelona och pluggar till fotograf. Det tredje var att göra långa resor utomlands, och det fjärde att bo i mitt sommarhus i Dalarna en hel växtsäsong. Från snödropparna en tidig vår till äpplena har mognat, säger Madeleine.

Drömmarna krävde stora praktiska förändringar. Lösningen blev att ta tjänstledigt från lärarjobbet och hyra ut sin lägenhet.

Efter fyra månader och en utställning i Kunming förverkligar

Madeleine sin andra plan när hon åker till Barcelona. Även där blir det utställning. Hennes tavlor visar ofta kulturella möten. Till exempel samiska barn framför kinesiska risterasser. Det är lekfullt med mycket färger. Uppsluppet och humoristiskt. Kitsch möter traditionellt hantverk. På det sättet är tavlorna mycket en spegling av Madeleine själv.

– Som liten var att rita och bygga med lera ett sätt att få vara för mig själv. Jag minns att mamma tjatade på mig att jag skulle leka med de andra barnen när det var fint väder. Och jag svarade att jag bara skulle göra klart teckningen, säger Madeleine och ler vid minnet.

Hennes pappa, som inte lever längre, tog med henne på utställningar och gav henne riktiga oljefärger i tioårspresent. Han hade själv målat som ung, och gav henne mycket bekräftelse. Från att tidigare varit helt inställt på att utbilda sig inom konsten, började hon i tjugooårsåldern ifrågasätta om hon verkligen ville det.

– Jag funderade på om jag kanske ville bli konstnär för att vara min pappa till lags. Trots att intresset alltid funnits där, har det inte varit en spikrak väg. Under en period i livet fick konsten vika åt sidan för jobb som bland annat zonerapeut. Under nio år hade Madeleine förutom sina egna två

barn även fyra styvbarn. Det var härliga men krävande år.

En bra början

Så hon lade drömmarna på hyllan, ett tag. Men viljan fanns kvar. Efter sin första skilsmässa med barnens pappa kom allt tillbaka. Det fanns inget alternativ. Som 37-åring sökte Madeleine Aleman och kom in på Konstfack. Alldeles för sent och efter mycket virrande, tycker hon själv.

– Var är min röda tråd i livet?, kunde jag ibland undra, säger Madeleine skämtsamt.

– Nu glädjer jag mig åt att kunna följa min dotter Clara, som går den rakare vägen via Konsthögskolan i Stockholm. Vi har konsten gemensamt.

Numera har Madeleine Aleman ro och tid att verkligen satsa på sitt jobb, som hon älskar. Det märks. Ögonen lyser när hon pratar om sin konst, om mötet med människorna hon träffat i Kina.

– Jag lever precis det liv jag vill leva nu. Nu tänker jag mest på hur jag kan fortsätta ha det här flödet, med det konstnärliga och nätverk över hela världen. Det känns som att det här är en bra början. ■

Lina Färm är frilansjournalist. Hon har gjort gemensam sak med Madeleine, och jobbar ett år från Kina.